

† AMBROZIE
EPISCOPUL GIURGIULUI

ÎNVIEREA DOMNULUI

PRĂZNICUL ÎNVREDNICIRII NOASTRE

Pastorală la Învierea Domnului

Editura Episcopiei Giurgiului

2017

†AMBROZIE
PRIN HARUL LUI DUMNEZEU
EPISCOP AL GIURGIULUI

Iubitului nostru cler, cinului monahal
și dreptmăritorilor creștini, har și pace de la Dumnezeu, iar de
la Noi arhierescă binecuvântare!

*Învierea Ta, Hristoase, îngerii o laudă în ceruri,
Și pe noi, pe pământ, ne învrednicește
Cu inimă curată, să Te Mărim!*

*Preacuvioși și Preacucernici Părinți, Cuvioase Maici,
Iubiți frați și surori în Domnul,*

reme potrivită este astăzi, după îndemnul Sfântului Ioan Gură de Aur, să strigăm cele spuse de fericitul David: „Cine va grăi puterile Domnului și cine va face auzite laudele Lui? Căci, iată, ne-a venit sărbătoarea cea dorită și mântuitoare, Ziua Învierii Domnului nostru Iisus Hristos, temeiul păcii, pricina împăcării, încetarea războaielor, călcarea morții, înfrângerea diavolului”¹. În fața sfântului jertfelnic, cetele îngerilor își unesc privirea și zborul în tainică rugăciune, cu luare aminte, cu frică și cutremur la dumnezeiasca jertfă pe care Hristos, Arhierul Cel Veșnic, o împărtășește Sfinților Apostoli.

¹ Sf. Ioan Gură de Aur, *Cuvântare la Sfintele Paști I*, traducere Pr. Dumitru Fecioru, PSB (Sn.), vol. 14, Basilica, București, 2015, p. 173.

Înainte cereștii Liturghii, candela arde neîncetat, împărtaşind lumina cea sfântă a Învierii întregii Biserici, unită într-o singură și adevărată mărturisire: „Hristos a înviat!”. Acesta este glasul cel tainic al creației, aceasta este rugăciunea inimilor smerite, acesta este imnul cetelor cerești, sabia de foc a Sfinților Arhangheli și vestea cea bună adusă neamului omenesc. Toate s-au făcut prin Cuvânt „bune foarte” și, tot prin Cuvânt, Adam cel vechi își ridică astăzi ochii către zorii mântuirii, lumea întreagă primește din preaplinul potirului iubirii dumnezeiești și renaște la viața cea adevărată în Hristos.

Iubiții mei fii duhovnicești,

In fiecare an, la fiecare Sărbătoare a Învierii Domnului nostru Iisus Hristos, taina aceasta a renașterii cuprinde întreaga creație. Cutremurător și înălțător lucru este priveliștea aceasta! Întunericul lasă locul luminii, plânsul devine strigăt de bucurie, iar îndoiala se preschimbă în nădejde și credință tare. Pe chipurile bătrânilor și pe cele ale tinerilor, în ochii celor trudiți de muncă și în cei ai copiilor osteniți de joc, flacăra Învierii sporește, devine foc mistuitor al credinței și al dragostei, cuprinzând întreaga făptură și înnoind-o.

Astăzi suntem chemați să ne împărtaşim de taina Învierii și să ne desăvârșim printr-însa. Fiul lui Dumnezeu se face Om și din smerenia naturii omenești ridică dumnezeiescul chip al acesteia, înfățișându-l Părintelui Ceresc în toată curăția sa. Înainte Învierii Mântuitorului Iisus Hristos, moartea își tocește boldul și pierde lumea. „A înviat Hristos, spune Sfântul Ioan cel cu Gură de Aur, și cu El a înviat lumea întreagă. El a înviat, sfărâmând legăturile morții... Ai văzut cât de mare este darul? Păstrează-l, omule,

acest mare dar! Nu-ți este îngăduit să trăiești cu nepăsare”². Prin învierea Fiului Său, Dumnezeu ne-a descoperit marea taină a vieții: nemurirea și veșnicia. Lumea Legii celei Vechi n-a cunoscut această taină, însă a păstrat nădejdea îndreptării și a împăcării cu Dumnezeu. În Legea cea Nouă a Harului, chipul dumnezeiesc al omului a fost curățit de întunecimea păcatului, iar lumina Învierii a alungat umbra patimilor și a morții. Prin Înviere, moartea care părea fără sfârșit, a fost surpată și nimicită de Viața cea veșnică. Întunericul păcatului a fost biruit de Hristos, Mântuitorul nostru. Frica și teama de moarte au fost alungate de bucuria și speranța învierii, prin chemarea noastră la o viață nouă și deplină. De aceea, Învierea Domnului este tăria tuturor credincioșilor, ea strălucește pe cerul duhovnicesc al credinței, vestind, asemenea Luceafărului, apropierea zorilor mântuirii în Hristos, Împăratul cel Veșnic.

Urcușul către Înviere nu este lin, nu seamănă cu niciunul dintre parcursurile cotidianului. Punctul central al acestui parcurs sunt Crucea și Mormântul, în jurul cărora necredința și îndoiala strigă cu glas mare, căutând cu încrâncenare pe cine să apuce. În fața necredinței, jertfa Mântuitorului Hristos nu este decât moartea unui alt om, obișnuit ca toți ceilalți, înălțat și degrabă prăbușit în propria-i neputință. Pentru credința celor puțini, a mironosițelor și a ucenicului iubit, moartea lui Iisus este moarte mântuitoare, brațele sale întinse pe Cruce cuprind lumea întreagă, într-o îmbrățișare deopotrivă cu veșnicia, sângele său spală chipul întunecat și neputincios al omului, cuvintele Sale dăruiesc viața, acolo unde puterea lumii acesteia rămăsese neputincioasă.

Punerea în mormânt închide pentru totdeauna și pecetluiește puterea păcatului și a morții. Iubirea dumnezeiască și nepătimirea

² Sf. Ioan Gură de Aur, *Cuvântare la Învierea Domnului*, traducere Pr. Dumitru Fecioru, PSB (Sn.), vol. 14, Basilica, București, 2015, pp. 168, 170.

nu pot fi ținute nici de puterea morții, nici de greutatea pietrei. Hristos se pogoară la Iad și aduce în lumina Învierii sufletele celor ținuți acolo de veacuri. Adam și Eva, patriarhii, proorocii și dreptii Vechiului Testament își văd împlinite năzuințele și se bucură iarăși de apropierea lui Dumnezeu. Femeile mironosițe, cele pornite către mormânt cu mâncare adâncă, împlinesc chemarea uceniciei și a apostolatului, fiind cele dintâi care vestesc minunea Învierii. Tainică lucrare a purtării de grijă dumnezeiești! Printr-o femeie, Adam cel vechi a pierdut raiul, după cum tot printr-o femeie, Maica Domnului, Adam cel Nou, Iisus Hristos Fiul lui Dumnezeu Înrupat, a mântuit neamul omenesc și tot prin mijlocirea femeilor a oferit fiecăruia dintre noi cheia nepieritoare a Învierii, cea care deschide calea către Împărăția cerească.

Iubiți credincioși,

ă fim cu luare aminte la chemarea Învierii! Nu toți am fost chemați, oare, la cină? Nu tuturor ni s-a pus înaintea strălucirea și bogăția ospățului ceresc? Ce vom face însă dacă veșmintele noastre nu vor fi de nuntă, cum vom privi și cum îl vom primi oare pe Hristos, cu haina sufletului sărăcită de păcat? S-a sfârșit postul, dar nu s-a sfârșit și nevoița noastră, a încetat plânsul, însă nu s-a pierdut rostul privegherii. Chiar și în noaptea Învierii suntem chemați cu aceleași cuvinte: „Cu frică de Dumnezeu, cu credință și cu dragoste apropiați-vă!”. Chemarea Bisericii este chemarea plină de responsabilitate a mântuirii. „Când intrați în biserică, spunea Sfântul Ioan din Kronștadt, parcă lăsați în urmă pământul... lăsați timpul și intrați în veșnicie, fiindcă auziți neconținut cântări de slavă și de mulțumire lui Dumnezeu”. Același sfânt și iubitor de Dumnezeu părinte atenționa însă: „nicăieri ca în

biserică nu ne putem scruta pe noi înșine mai adânc, mai sincer, mai deplin, fiindcă aici este prezent în chip deosebit Dumnezeu, Cel ce ne mântuiește, aici lucrează în chip deosebit harul Său... aici este școala pocăinței, a împăcării omului cu Dumnezeu, de aceea auzim aici atât de des strigătul de căință al păcătosului smerit”³.

Mare și înălțătoare este Liturghia Învierii, dar oare se oprește aici, în această noapte? Nicidecum! Duminică de duminică și sărbătoare de sărbătoare Hristos stă nevăzut de față, cercetând adâncul sufletelor noastre. Darul Învierii este copleşitor, însă nu-l putem primi fără pregătire și fără luare aminte. Rostul Postului Mare acesta a fost: de a ne așeza pe făgașul Învierii. De a ne oferi răstimpul necesar pocăinței și curățirii. Dacă nu am lucrat cu folos în această perioadă, să nu deznădăduim, căci și pentru cei din ceasul din urmă există speranță: „de a ajuns cineva abia în ceasul al unsprezecelea, să nu se teamă din pricina întârzierii, căci darnic fiind Stăpânul, primește pe cel de pe urmă ca și pe cel dintâi, odihnește pe cel din al unsprezecelea ceas, ca și pe cel ce a lucrat din ceasul dintâi; și pe cel de pe urmă miluiește, și pe cel dintâi mângâie; și aceluia plătește, și acestuia dăruiește; și faptele le primește; și gândul îl ține în seamă, și lucrul îl prețuiește, și voința o laudă”⁴. Să nu privim însă fără cutremur la darul ce ne este pus înaintea. De aceea, smerenia, pocăința, răbdarea, dragostea se cuvine să reprezinte lucrarea noastră zilnică.

3 Sf. Ioan din Kronștadt, *Liturghia: cerul pe pământ. Cuvântări mistice despre Biserică și cultul divin ortodox*, traducere Boris Buzilă, Deisis, Sibiu, 2002, pp. 142, 144, 147.

4 Sf. Ioan Gură de Aur, *Cuvânt de învățătură la Sfintele Paști*, în *Slujba Învierii și Carte de Tedeum*, E.I.B.M.B.O.R., București, 1998, p. 46.

Dreptmăritori creștini,

rumul către Înviere nu se parcurge cu ușurință, nu putem pleca în călătorie singuri, fără de călăuze pricepute și atente la calea ce ni se așterne în față. Pe calea către Emaus, cei doi ucenici, Luca și Cleopa, sunt însoțiți de Hristos Însuși, Cel ce le talmăcește Scriptura și le deschide ochii vederii duhovnicești, ca să înțeleagă minunea Învierii. Mișcați de această coplesitoare împărtășire, ucenicii au devenit ei înșiși călăuze și apostoli pentru întreaga comunitate a Bisericii. Moștenirea aceasta s-a păstrat peste veacuri, astfel că „în cărările mântuirii” înaintăm împreună cu Maica Domnului și cu sfinții, izbândind împotriva ispitelor veacului acestuia, bucurându-ne și trăind tot mai intens apropierea de lumina nematerialnică a dumnezeirii.

Astăzi vorbim tot mai des despre rezistență, însă, oare, ne-am stabilit cu adevărat prioritățile? Împotriva cui rezistăm noi? Împotriva realității Învierii, împotriva firescului, împotriva dreptei credințe, împotriva propriei umanități, chemată nu la degradare, ci la desăvârșire? Patriarhia Ortodoxă Română, prin Sfântul Sinod, a închinat acest an iconarilor și Sfintelor Icoane, memoriei vrednicului de pomenire patriarh Justinian Marina și, mai ales, pomenirii mărturisitorilor din temnițele comuniste. Pe toți cei ce se îndoiesc de valoarea credinței în viața omului, îi îndemnăm să citească mărturiile celor trecuți pe sub furcile caudine ale regimului comunist. În mijlocul degradării umane atent controlate de mințile diabolice ale vremii, flacăra credinței nu a încetat să ardă. Sunt mulți cei ce nu au putut rezista amenințărilor, torturilor, degradării, însă, la fel de mulți sunt cei ce au găsit calea cea adevărată prin întunericul teribil al temnițelor comuniste. Anii de după cel de-al doilea Război Mondial pot fi considerați, pe bună

dreptate, „anii de mucenicie ai temnițelor comuniste”⁵, răstimp dureros în care s-a scris cu sângele românilor „cartea învrednicirii”⁶ propriului lor neam. Ioan Ianolide, Marcel Petrișor, profesorul Mihai Rădulescu, Radu Mărculescu și a sa extraordinară descriere a captivității din Gulagul sovietic, cât și din închisorile românești, părinții Nicolae Steinhardt, Arsenie Papacioc, Arsenie Boca, Iustin Pârvu, Gheorghe Calciu-Dumitreasa nu sunt doar simple nume într-o listă oarecare, ci sunt tot atâtea voci, ce rostesc împreună, în deplină armonie, adevărul Ortodoxiei și lumina dumnezeiască pe care credința și rugăciunea le-au adus-o în întunericul crunt al închisorii.

În închisorile comuniste, viața religioasă a căpătat un tablou de catacombă. Nenumărate sunt mărturiile care conturează veritabile momente de trăire creștină, atunci când slujitori ai altarului săvârșeau slujbe, încurajându-i și dându-le încredere colegilor de suferință în ajutorul divin. Cu toate torturile orchestrate de oamenii regimului, cum a fost în experimentul Pitești, temnița comunistă a reprezentat locul în care multe suflete au cunoscut transformarea spirituală și apropierea de Hristos, creând modele pentru creștinismul contemporan.⁷

Această represiune împotriva slujitorilor Bisericii lui Hristos era de fapt o nouă persecuție, o revenire la vremurile de prigoană din vremea Imperiului Roman. Preoții de mir și credincioșii nu reprezentau singurele impedimente ale Bisericii pentru regimul comunist, ci și monahii. Pentru comuniști, aceștia trebuia

5 Cf. Răzvan Codrescu, *Cartea mărturisitorilor: pentru o istorie a învrednicirii românești*, Editura Rost & Fundația "Sfinții Închisorilor", București - Pitești, 2014, p. 673.

6 *Ibidem* passim.

7 Pr Constantin Voicescu, „Viața religioasă în închisoarea Târgu Ocna (1950-1954)”, în *Vestitorul Ortodoxiei*, an VIII, nr. 154, 16-30 aprilie, 1996, p2.

compromiși, iar mănăstirile desființate, astfel încât să nu mai existe „focare de misticism și pelerinaje”. Cu toată opoziția unor ierarhi, monahismul a cunoscut o severă diminuare, ca urmare a aplicării Decretului 410 din anul 1959.

Rezistența lor a fost exemplară, iar moștenirea duhovnicească pe care ne-au lăsat-o nu trebuie trecută cu vederea. Apărarea credinței nu s-a făcut însă doar din temniță, ci oameni aleși de Dumnezeu au știut să vâslească în marea tulburată a comunismului ateu și să călăuzească Biserica spre țarm. Printre aceștia, patriarhul Justinian Marina ocupă, fără îndoială, locul de frunte. Mulți s-au grăbit să-l acuze din cauza apropierii față de mai marii vremii, însă câți oare știu despre sutele, poate chiar miile de preoți închiși pentru convingerile lor, salvați de marele patriarh, adăpostiți, hrăniți, lăsați să slujească Dumnezeiasca Liturghie, ocrotiți ei și familiile lor. Fără această părintească dragoste, cu adevărat patriarhală, Biserica noastră ar fi fost astăzi mult mai săracă. Mitropolitul de veșnică pomenire Bartolomeu Anania, părintele Dumitru Stăniloae, marii duhovnici Arsenie Boca, Benedict Ghiuș sau Sofian Boghiu sunt doar câțiva dintre cei mulți, salvați de patriarhul Justinian. Din această perspectivă, cel de al III-lea patriarh al României este unul dintre mărturisitorii și aprigii lucrători în țarina Bisericii Ortodoxe Românești, năpăstuită de necredința celor împietriți la inimă.

Mai presus de toate, toți cei ce au mărturisit prin cuvânt și prin faptă Ortodoxia în fața pogromului comunist sunt icoane vii ale credinței, ale Bisericii. Mucenicia lor, chinurile lor, viața lor, toate acestea nu sunt cu nimic mai prejos decât cele ale martirilor primelor veacuri. Prin sângele acelora s-a înălțat Biserica, prin sângele acestora din urmă Biserica a parcurs întunecații ani ai comunismului fără pată și fără stricăciune. De aceea, iubiții mei,

anul acesta se cuvine a fi numit, pe bună dreptate, anul icoanei mărturisirii. Căci ce altceva este icoana, după spusele Sfântului Ioan Damaschin, decât „chipul văzut al mărturisirii credinței și al lucrării lui Dumnezeu prin oameni, în lumea aceasta”⁸.

Frați și surori în Domnul,

erioada regimului comunist a fost, cu siguranță, vremea mărturisirii. Timpurile pe care le trăim par să se contureze tot mai clar ca vremuri ale responsabilității și comuniunii.

Ce determină această schimbare? Mai întâi de toate, conflictul ce mocnește în toată lumea, fie că vorbim despre conflict armat, despre conflictul ideilor sau al discursurilor. Apoi, o nouă viziune asupra lumii și asupra existenței, în cadrul căreia credința nu-și mai are locul. Nu în ultimul rând, ignorarea valorilor și preferința pentru superficialitate și pentru egoism, atent camuflate în spatele unor pretinse drepturi de liberă exprimare. De această dată, însă, nu forța, nu constrângerea, nu amenințările sunt principalele elemente de convingere. În locul lor, dezinformarea, manipularea, erodarea principiilor sănătoase ale educației sunt cele care pun temelia unui nou fel de ateism, mult mai periculos și mult mai tenace decât cel comunist.

Împotriva tuturor acestor schimbări, Biserica răspunde prin chemarea la responsabilitate și comuniune în Hristos. Participarea la viața și misiunea Bisericii presupune preocuparea sinceră pentru mântuirea credincioșilor ei, preocupare ce nu revine exclusiv sfinților slujitori, ci tuturor celor ce mărturisesc

⁸ Cf. Sf. Ioan Damaschin, *Cele trei tratate contra iconoclaștilor I. 4 - 6*, traducere Pr. Dumitru Fecioru, Ed. IBMBOR, București, 1998, pp. 40 - 42.

împreună credința în Hristos, Fiul lui Dumnezeu Întrupat, mort și înviat pentru mântuirea lumii⁹.

Mărturia cea mai clară a acestei co-responsabilități o reprezintă cele două demersuri de apărare a familiei tradiționale și a menținerii orei de religie în trunchiul comun al materiilor predate în învățământul preuniversitar. A susține o stare firească a lucrurilor, anume aceea a familiei formate din bărbat și femeie, a devenit astăzi piatră de poticnire pentru toți cei ce, în numele unui umanism greșit înțeles, militează pentru forme de conviețuire considerate până nu demult inadmisibile. Se cuvine să afirmăm astăzi, mai insistent ca oricând, că normalitatea este una, că adevărul este unul, că viața, existența umană nu pot progresa în condiții de promiscuitate și de compromis. Biserica nu condamnă persoana umană, ci se apropie cu dragoste de ea, încercând s-o îndrepte acolo unde acest lucru se impune. Condamnă însă păcatul și rămâne intransigentă în ceea ce privește raportarea la el. A legifera astăzi o stare de păcat, a o considera normală, „un alt fel de normalitate”, este inadmisibil.

O altă problemă, la care Biserica este chemată să răspundă, este aceea a valorii vieții umane și, în special, a avortului. Marșul pentru Viață, desfășurat de sărbătoarea Bunei Vestiri și în cele trei orașe din cuprinsul Episcopiei Giurgiului, cu binecuvântarea și susținerea Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, trebuie considerat ca un prim pas într-un proces amplu de recuperare a mamei și a copilului. Pe lângă acest gest de exprimare a propriei poziții, Biserica, prin instituțiile sale sociale încearcă să diminueze cât mai mult posibil creșterea numărului de întreruperi de sarcină și să consilieze femeile ce trec printr-o asemenea dramă. Soluțiile

⁹ Cf. † Daniel, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, *Știința mântuirii. Vocația mistică și misionară a teologiei*, Ed. Basilica, București, 2014, p. 9.

identificate sunt multe, în Episcopia Giurgiului existând deja de multă vreme un centru social dedicat ocrotirii mamei și copilului, în localitatea Slobozia.

Cu certitudine, se pot face multe alte lucruri pentru ocrotirea mamei și copilului, însă într-o asemenea acțiune trebuie implicată întreaga Biserică, credincioși și clerici deopotrivă. De fiecare dată, Biroul de presă al Patriarhiei Române a semnalat în spațiul public activitățile sociale pe care le desfășoară, oferind toate datele necesare pentru buna lor cunoaștere. Din păcate, numai o mică parte a acestor informații a fost preluată și interpretată ca atare. În fața adevărului rostit simplu a fost preferată informația trunchiată, dar senzațională, umbrind cu bună știință imaginea Bisericii. În ciuda acestor opreliști, roadele se văd, iar numărul celor ce susțin activitățile pastoral-sociale și cultural-misionare desfășurate în cuprinsul Patriarhiei Române este tot mai mare.

Iubiții mei,

ucrarea Bisericii nu ar fi posibilă fără osteneala jertfelnică a preoților, fără rugăciunea neîntreruptă a monahilor și monahiilor, fără Dumnezeiasca Liturghie slujită neîntrerupt în sfintele altare. Într-o zonă săracă, așa cum este cea a Giurgiului, lucrarea pastorală este una aparte, ea implicând în primul rând apropierea față de problemele oamenilor, de suferințele și neputințele lor. Slujirea preoților a urmărit în primul rând acest aspect, nevitregind însă sfintele locașuri de frumusețea cea bineplăcută Domnului. Astfel, multe dintre bisericile din cuprinsul Episcopiei au fost restaurate, înfrumusețate cu pictură, înzestrate cu odoare noi. Pentru toate acestea, meritul este al preoților, dar și al credincioșilor care le-au fost alături. Fapta lor este una mărturisitoare, o dovadă atât de importantă a credinței

lucrătoare, într-o lume atât de bulversată și tot mai secularizată. Fără îndoială, aceste cuvinte pot părea lipsite de consistență, însă vă invit pe toți, iubiți credincioși, să pășiți pragul bisericilor din cuprinsul Episcopiei Giurgiului. Bucurați-vă de frumusețea lor, admirați-le pictura, însă fiți cu luare aminte la glasul tainic al rugăciunii, ce însuflețește toate aceste podoabe. Catedrală sau biserică mică din cel mai sărman sat al eparhiei, puterea rugăciunii este la fel de mare, pentru că mare este dragostea și jertfa cu care acestea au fost înălțate.

Multe dintre aceste sfinte lăcașuri sunt astăzi finalizate. Altele așteaptă încă vremea rânduită pentru a ajunge la desăvârșita frumusețe a casei Domnului. Într-un cartier vitregit multă vreme de biserică, precum cartierul Tineretului din Municipiul Giurgiu, se înalță astăzi biserica Sfinților Martiri Brâncoveni. La intrarea în oraș, în imediata apropiere a bisericii de lemn a Mănăstirii Sfântului Mare Mucenic Gheorghe, este construită noua catedrală episcopală. Prezența ei este binevenită, nu doar pentru numărul mare al credincioșilor ce doresc să se închine în sfânta mănăstire, ci și ca punct important de reper pe harta duhovnicească a eparhiei. La poarta de intrare în țară, bisericile vechi și noi ale orașului te întâmpină deopotrivă, dând glas mărturisirii acestui neam. Ele sunt icoane vii, chivote alese ale credinței, stâlpi tari ai acestui popor.

Sunt numeroase vocile celor ce socotesc construcția de noi biserici nepotrivită, argumentând că în locul lor ar putea fi ridicate spitale, școli sau alte așezăminte sociale. Din neștiință sau din rea voință, toți aceștia uită un lucru important: educația acestei țări și primele forme de îngrijire medicală au luat naștere în tinda bisericilor. Priviți bisericile bolniță existente în mai toate zonele țării, citiți documentele ce dovedesc rolul Ortodoxiei în

formarea intelectuală a credincioșilor săi. Rugăciunea, trăirea Sfintei Liturghii, respectarea învățăturilor bisericești nu reprezintă apanajul unei mentalități retrograde, cum încearcă unii să ne convingă, ci ele țin de o perspectivă unică asupra lumii și asupra realităților ei: perspectiva creștină. Prin urmare, a fi creștin ortodox nu este o rușine, ci cea mai mare cinste pe care o poate avea persoana umană. Rugăciunea, Liturghia, Sfintele Taine, toate sunt expresia conștiinței mărturisitoare ce afirmă că lumea și omul sunt lucrarea iubirii Preasfintei Treimi. Ortodoxia se trăiește, se mărturisește, se binevestește, pentru ca nimeni să nu fie lipsit de bucuria împărtășirii din preaplinul dragostei dumnezeiești.

Iubiți fii duhovnicești,

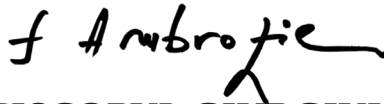
U aceste gânduri vin înaintea domniilor voastre în noaptea sfântă a Învierii Mântuitorului Hristos. Anul acesta este într-adevăr anul mărturisirii și cursul vieții ne dovedește că nu ne înșelăm. Ca niciodată, suntem chemați cu toții, clerici și credincioși, bătrâni și tineri, să dăm măsura credinței noastre. Să nu privim cu superficialitate la tot ceea ce se întâmplă! Să nu uităm să punem undelemnul rugăciunii în candelilele cugetelor și inimilor noastre! Pentru toate acestea vom da seama înaintea Dreptului Judecător. Să fim mărturisitori, fraților, după pilda mucenicilor primelor veacuri, după modelul bunicilor și părinților noștri! Să purtăm înaintea ochilor icoana jertfei mărturisitorilor din temnițele comuniste. Înaintea tulburării lumii acesteia nu suntem singuri, ci împreună cu Hristos, cu Maica Domnului și cu toți sfinții, câtă vreme rămânem în Biserica dreptmăritoare, mărturisind credința cea adevărată.

E multă lumină în noaptea aceasta. Dincolo de flacăra vie a candelilelor și lumânărilor ce poartă în fiecare casă, în fiecare

gospodărie, lumina sfântă de la Ierusalim, adusă prin grija Preafericitului Părinte Patriarh Daniel, văd lumina din sufletele domniilor voastre. Aceasta este minunea Învierii: cu mic cu mare, în seara aceasta, mărturisim într-un glas învierea lui Hristos. Aceasta este icoana Învierii: poporul cel binecredincios rostind într-un cuget: *Hristos a Înviat!*

Al Vostru părinte sufletesc, de tot binele doritor și pururea rugător pentru Voi către Bunul Dumnezeu,

†AMBROZIE

A handwritten signature in black ink, reading "f Ambrosie". The signature is written in a cursive, flowing style with a long horizontal stroke at the end.

EPISCOPUL GIURGIULUI